

Hoofdstuk 1



Matto

Er was eens een jongen genaamd Matto.

Hij was eerder tener gebouwd met een eivormig gezicht, iets grotere handen en voeten én een spitse neus. Maar hij was zeker mooi: zijn gave huid glom in het zonlicht en zijn lach was adembenemend. Hij had zo'n lach dat reikte tot diep in de ziel en ieders hart verwarmde.

En hij was niet spaarzaam met zijn lach. Van het moment dat hij 's ochtends opstond tot het moment dat hij 's avonds in zijn bed kroop, stond de glimlach op zijn gezicht. Overal waar hij kwam, schonk hij zijn lach. En de mensen die soms nogal eens nors uit de hoek konden komen, ontdooiden bij het zien van die gulle, uit het hart komende glimlach.

Dat Matto een vrolijke jongen was, zag je niet alleen aan zijn lach, maar ook aan zijn hele houding. Steeds trok hij kleren aan die letterlijk "feest" uitstraalden. Felle, diepe kleuren en het liefste met motiefjes: ruiten, hartjes, stippen... noem maar op. Meestal met één of ander hoedje erbij. Je zou kunnen zeggen dat hij wat weghad van een nar.

En dan natuurlijk zijn vrolijkheid zelf: fluitend door de dag zijn karweien opknappen. Want in het dorp waar Matto woonde, had ieder zijn eigen klusjes die hij of zij moest opknappen zodat de gemeenschap draaiende bleef. Soms betekende dat dat hij het gras op de pleintjes moest afrijden, soms moest hij de groentetuinen onderhouden. Natuurlijk betekende dat ook dat hij zijn enthousiasme

soms wat te ver doordreef en dat hij bijvoorbeeld, in plaats van het gras gewoon recht af te rijden, er figuurtjes in bracht. Of dat hij de prei omgekeerd in de grond plantte, gewoon om te zien wat het zou geven.

De andere bewoners van het dorp vergaven het hem allemaal, net omdat hij zo vriendelijk was. Maar regelmatig dachten ze: Oh lieve hemel, wat nu weer? Want de bewoners van zijn dorp waren allemaal erg rechtlijnig, plichtsbewust en vrij ernstig. Natuurlijk maakten ze tijd om een praatje te maken met elkaar. Maar ze zorgden ervoor dat hun werk altijd gedaan was en dat ze op tijd naar huis gingen voor het avondeten, zodat ze op tijd naar bed konden gaan.

Al hun huisjes leken trouwens ook op elkaar. Het had iets weg van hutjes: klein, rond en met een strooien dakje. Enkel de kleur van de huisjes verschilde van elkaar, maar nergens zag je een échte uitspatting. Je zag beige huizen, lichtblauwe, zacht roze, witte... Buiten het huisje van Matto, want die had het in allerlei felle kleuren geschilderd.

Ook binnenin was het huis van Matto net dat tikkeltje anders. De meubels in zijn huis pasten niet allemaal bij elkaar. Het was een allegaartje van dingen die hij er wel leuk uit vond zien. Hij koos zijn spullen eerder op het gevoel dat hij erover had, dan hoe het bij elkaar stond. Ook was zijn huisje niet even kraaknet als de andere huisjes. Hij zeemde zijn ramen echt niet elke week en er lag hier en daar wel eens een kruimel. En tja, af en toe vond je er wel eens een verdwaalde sok die de wasmand niet had gevonden.

Maar gezellig was het er wel. Hij kon uren in zijn zeteltje zitten en naar buiten staren. Vaak zat hij zo in gedachten verzonken, dat hij meer dan eens te laat kwam voor zijn karweien. Maar als hij uit het raam keek en de vogels zag vliegen in de lucht, dan was er geen houden meer aan. Hij voelde het tintelen in zijn armen en benen en dan wou hij dat hij net als deze vogels zijn vleugels kon strekken en de wijde wereld tegemoet kon gaan. Maar dan kwam hij weer tot de werkelijkheid: De Wereld, waar is De Wereld eigenlijk? Matto kende alleen zijn dorp met zijn huisjes en zijn mensen erin. Er ging

nooit iemand weg uit het dorp en er kwamen ook geen andere mensen in. En dus kwam hij elke keer weer terug tot zichzelf: hij schudde de kriebels uit zijn armen en benen en keerde terug naar de orde van de dag.

Maar de laatste tijd werd het steeds moeilijker om zijn kriebels terug te dringen en voelde hij ze soms nog als hij ging slapen. En waar zijn nachten voorheen droomloos waren (of anders gevuld met nietszeggende, neutrale, rustige dromen), werden zijn dromen nu gevuld met vleugels die steeds maar harder klapperden. Of trappen die alsmaar hoger werden om te beklimmen of heel veel flitsende kleuren die heen en weer schoten.

Waar Matto anders met een stralende lach, goed uitgerust zijn dag begon, werden de wallen onder zijn ogen elke dag iets zichtbaarder en zijn lach net iets minder groot. De andere bewoners wilden zich liever niet bemoeien met andermans zaken, maar ze voelden toch een lichte bezorgdheid. Toen één van hen zijn stoute schoenen aantrok en aan Matto vroeg of er iets was, antwoorde Matto: 'Waar denk je dat De Wereld zou zijn? En hoe zou De Wereld eruit zien? En wat zou ik daar vinden in De Wereld?'

De bewoner wist niet wat zeggen. Het was erger dan hij dacht: Matto is helemaal gek geworden.

De dagen verstreken verder en de bewoners waren vastbesloten om Matto terug tot zichzelf te brengen. Een oudere vrouw zei: 'Er is toch helemaal geen Wereld, er is alleen het hier bij ons. En dat is toch goed zo.'

Een meneer met een lange snor en baard waarschuwde Matto om niet op zoek te gaan naar De Wereld, want hij zou zeker en vast verdwalen.

Een vrouw met een benepen stemmetje zei: 'Als je altijd rechtdoor blijft lopen, dan komt er een punt waar er niets meer is. Als je daar afvalt, ben je gewoon weg.'

Maar al deze goedbedoelde waarschuwingen hielpen Matto niet vooruit. Zijn tintelingen bleven nu de hele dag aanwezig en zijn dromen waren heftiger dan ooit. En op een dag keek Matto vanuit